

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

19. září 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Články 6, 47 a čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie – Směrnice 2012/13/EU – Článek 8 odst. 2 – Směrnice 2013/48/EU – Článek 12 – Směrnice (EU) 2016/343 – Článek 3 – Vnitrostátní právní úprava, která pro účely léčby a bezpečnosti umožňuje psychiatrickou hospitalizaci osob, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost – Právo na informace o právech – Právo na přístup k obhájci – Právo na účinný procesní prostředek – Presumpce nevinny – Zranitelná osoba“

Ve věci C-467/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Rajonen sad Lukovit (Okresní soud v Lukovitu, Bulharsko) ze dne 17. července 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 17. července 2018, v trestním řízení proti

EP,

za účasti:

Rajonna prokuratura Lom,

KM,

HO,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Prechal, předsedkyně senátu, F. Biltgen, J. Malenovský, C. G. Fernlund (zpravodaj) a L. S. Rossi, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za EP M. Ekimdževem, K. Bončeva a T. Ekimdževa, advokati,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i A. Kasalickou, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a P. Huurnink, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: bulharština.

– za Evropskou komisi R. Troostersem a Y. G. Marinova, jako zmocněnci,

po vyléchnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. července 2019,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. 2012, L 142, s. 1), článku 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. 2013, L 294, s. 1), článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. 2016, L 65, s. 1), jakož i článku 6, čl. 21 odst. 1 a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci soudního řízení o nařízení psychiatrické hospitalizace EP.

Právní rámec

EÚLP

- 3 Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsaná v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), v článku 5, nadepsaném „Právo na svobodu a osobní bezpečnost“, stanoví:

„1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

[...]

- e) zákonné držení osob, aby se zabránilo šíření nakažlivé nemoci, nebo osob duševně nemocných, alkoholiků, narkomanů nebo tuláků;

[...]

4. Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

[...]“

Unijní právo

Směrnice 2012/13

4 Body 19, 22 a 26 odůvodnění směrnice 2012/13 znějí následovně:

„(19) Příslušné orgány by měly podezřelého nebo obviněného neprodleně ústně či písemně informovat o těch právech, tak jak platí podle vnitrostátního práva, která jsou podstatná pro zaručení spravedlivého procesu v souladu s touto směrnicí. Pro umožnění praktického a účinného výkonu těchto práv je tyto informace třeba poskytovat v průběhu řízení neprodleně a nejpozději předtím, než je podezřelý nebo obviněný poprvé úředně vyslýchán policií nebo jiným příslušným orgánem.

[...]

(22) Je-li podezřelý nebo obviněný zatčen nebo zadržen, měla by být informace o platných procesních právech poskytnuta ve formě snadno srozumitelného písemného poučení, které mu pomůže porozumět svým právům. Takovéto písemné poučení by mělo být poskytnuto každému zatčenému neprodleně poté, co je zbaven svobody zásahem orgánů činných v trestním řízení v souvislosti s trestním řízením. [...]

[...]

(26) Příslušné orgány by při poskytování informací podezřelým nebo obviněným podle této směrnice měly věnovat zvláštní pozornost osobám, které z důvodu například svého věku, duševního nebo fyzického stavu nemohou rozumět obsahu nebo smyslu sdělení.“

5 V článku 2 odst. 1 uvedené směrnice je působnost této směrnice vymezena následovně:

„Tato směrnice se použije na každého od okamžiku, kdy ho příslušné orgány některého členského státu uvědomí, že je podezřelý nebo obviněný ze spáchání trestného činu, až do ukončení řízení, čímž se rozumí pravomocné rozhodnutí o tom, zda daný podezřelý nebo obviněný uvedený trestný čin spáchal, včetně případného odsuzujícího rozsudku a rozhodnutí o opravném prostředku.“

6 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Právo na informace o právech“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby byl každý podezřelý nebo obviněný neprodleně informován alespoň o následujících procesních právech, jak jsou uplatňována podle jejich vnitrostátního práva, aby tato práva mohla být účinně uplatněna:

- a) o právu na přístup k právníkovi;
- b) o právu na bezplatné právní poradenství a podmínky pro získání tohoto poradenství;
- c) o právu na to být seznámen s obviněním v souladu s článkem 6;
- d) o právu na tlumočení a překlad;
- e) o právu nevypovídat.

2. Členské státy zajistí, aby byly informace uvedené v odstavci 1 poskytovány ústně nebo písemně a vyjádřeny srozumitelně a přístupně, s ohledem na jakékoli zvláštní potřeby zranitelných podezřelých či zranitelných obviněných.“

- 7 Článek 6 téže směrnice, nadepsaný „Právo na informace o obvinění“, v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby byly podezřelému nebo obviněnému poskytnuty informace o trestném činu, z jehož spáchání je podezírán nebo obviněn. Tyto informace mu musí být poskytnuty neprodleně a v tak podrobné formě, aby byl zajištěn spravedlivý proces a účinný výkon práva na obhajobu.

[...]

3. Členské státy zajistí, aby nejpozději při předložení obžaloby soudu, byly poskytnuty podrobné informace o obvinění, včetně informací o povaze a právní kvalifikaci trestného činu a o formě účasti obviněného.“

- 8 Článek 8 směrnice 2012/13, nadepsaný „Kontrola a opravné prostředky“, v odstavci 2 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby podezřelý nebo obviněný či jeho právník měl právo postupem podle vnitrostátního práva napadnout případné neposkytnutí nebo odmítnutí poskytnutí informací v souladu s touto směrnicí příslušnými orgány.“

Směrnice 2013/48

- 9 V bodě 51 odůvodnění směrnice 2013/48 je uvedeno:

„Povinnost zajistit péči podezřelým nebo obviněným osobám, které se nacházejí v potenciálně oslabeném postavení, přispívá k nestrannému výkonu spravedlnosti. Orgány činné v trestním řízení by proto těmto osobám měly usnadnit účinné uplatňování práv stanovených touto směrnicí, například tím, že zohlední jakoukoli potenciální zranitelnost, která ovlivňuje schopnost dotčených osob vykonávat právo na přístup k obhájci a na informování třetí strany po zbavení osobní svobody, a přijmou vhodná opatření k zajištění toho, aby tato práva byla zaručena.“

- 10 Článek 2 odst. 1 této směrnice zní takto:

„Tato směrnice se použije na podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení od okamžiku, kdy je příslušné orgány členského státu úředním oznámením nebo jiným způsobem uvědomí o tom, že jsou podezřelé nebo obviněné ze spáchání trestného činu, a to bez ohledu na to, zda jsou zbaveny osobní svobody. Použije se až do okamžiku ukončení řízení, čímž se má na mysli pravomocné rozhodnutí o tom, zda podezřelá nebo obviněná osoba uvedený trestný čin spáchala, včetně případného odsouzení a rozhodnutí o opravném prostředku.“

- 11 Článek 12 uvedené směrnice, nadepsaný „Právní ochrana“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby podezřelé nebo obviněné osoby v rámci trestního řízení, jakož i vyžádané osoby v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu, měly podle vnitrostátního práva účinnou právní ochranu v případech porušení jejich práv podle této směrnice.

2. Aniž jsou dotčena vnitrostátní pravidla a systémy pro přípustnost důkazních prostředků, zajistí členské státy, aby v rámci trestního řízení při posuzování výpovědi podezřelé nebo obviněné osoby nebo důkazních prostředků získaných při porušení jejího práva na obhájce nebo v případech, kdy byla v souladu s čl. 3 odst. 6 povolena odchylka od tohoto práva, byla dodržena práva na obhajobu a na spravedlivé řízení.“

12 Článek 13 téže směrnice, nadepsaný „Zranitelné osoby“, stanoví:

„Členské státy zajistí, aby při uplatňování této směrnice byly zohledněny zvláštní potřeby zranitelných podezřelých a obviněných osob.“

Směrnice 2016/343

13 Článek 2 směrnice 2016/343, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na fyzické osoby podezřelé nebo obviněné v trestním řízení. Použije se ve všech stádiích trestního řízení od okamžiku, kdy se určitá osoba stane podezřelou nebo je obviněna ze spáchání trestného činu nebo údajného trestného činu, až do okamžiku nabytí právní moci konečného rozhodnutí o tom, zda tato osoba uvedený trestný čin spáchala.“

14 Podle článku 3 této směrnice, nadepsaného „Presumpce nevinny“, platí:

„Členské státy zajistí, aby byla podezřelá nebo obviněná osoba považována za nevinnou, dokud její vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“

15 Článek 6 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby důkazní břemeno při prokazování viny podezřelé nebo obviněné osoby leželo na obžalobě. Tím není dotčena případná povinnost soudce nebo příslušného soudu vyhledávat důkazy svědčící ve prospěch i v neprospěch podezřelé nebo obviněné osoby a právo obhajoby předkládat důkazy v souladu s příslušnými vnitrostátními právními předpisy.

2. Členské státy zajistí, aby veškeré pochybnosti v otázce viny byly vykládány ve prospěch podezřelé nebo obviněné osoby, včetně případu, kdy soud posuzuje, zda má být dotčená osoba zproštěna obžaloby.“

16 V článku 14 odst. 1 téže směrnice je lhůta pro její provedení stanovena na 1. dubna 2018 a podle článku 15 tato směrnice vstoupila v platnost dne 31. března 2016.

Bulharské právo

17 Nakazatelno procesualen kodeks (trestní řád), ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení, v článku 427 a následujících zakotvuje zvláštní řízení, v jehož rámci může soud na návrh státního zástupce nařídit ochranné léčení osobě, která ve stavu nepřičetnosti spáchala čin nebezpečný pro společnost.

18 Článek 427 trestního řádu stanoví:

„1) Státní zástupce okresního státního zastupitelství podává návrh na nařízení ochranného léčení, [...]

2) Před podáním návrhu si státní zástupce vyžádá znalecký posudek a uloží vyšetřovacímu orgánu, aby objasnil jednání osoby předtím a poté, co čin spáchala, a aby posoudil, zda tato osoba představuje nebezpečí pro společnost.“

19 Z řízení popsaného v článcích 428 až 491 trestního řádu vyplývá, že návrh státního zástupce projednává okresní soud, v jehož obvodu se nachází bydliště dotyčné osoby, přičemž tento soud rozhoduje samosoudcem po provedení jednání, a to usnesením, proti němuž lze podat odvolání.

20 Kromě toho článek 155 a následující Zakona za zdraveto (zákon o veřejném zdraví) stanoví zvláštní postup, kterým lze prostřednictvím soudního rozhodnutí uložit nucenou hospitalizaci osoby, která trpí duševním onemocněním a ohrožuje své zdraví nebo zdraví třetích osob.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

21 Dne 26. srpna 2015 se policisté po nálezů mrtvého těla na ulici obce Medkovec (Bulharsko) dostavili do bydliště EP, syna oběti. EP se doznal k zabití své matky. Poté, co se od svědků dozvěděli o duševní poruše EP, jej tito policisté převezli na pohotovost psychiatrické léčebny.

22 Rozhodnutím ze dne 12. září 2015 Rajonen sad Lom (Okresní soud v Lomu, Bulharsko) nařídil hospitalizaci EP v psychiatrické léčebně po dobu šesti měsíců. Toto rozhodnutí, jež bylo přijato na základě zákona o veřejném zdraví, bylo bez přerušování obnovováno až do dne přijetí předkládacího rozhodnutí.

23 Znalecký posudek z oboru psychiatrie, jehož vypracováním byli pověřeni dva nemocniční psychiatři, dospěl k závěru, že EP trpí paranoidní schizofrenií.

24 Usnesením ze dne 7. července 2016 státní zástupce v Montaně (Bulharsko) zastavil trestní řízení s odůvodněním, že EP trpí duševním onemocněním. Státní zástupce měl za to, že EP nebyl schopen účastnit se řízení, a z tohoto důvodu mu toto usnesení nezaslal.

25 Dne 29. prosince 2017 Apelativna prokuratura Sofia (Státní zastupitelství při Odvolacím soudu v Sofii, Bulharsko) uložilo v trestním řízení pokračovat a uvedlo důvody pro pokračování v hospitalizaci EP na základě zákona o veřejném zdraví.

26 Dne 1. března 2018 bylo trestní řízení vedené proti EP usnesením zastaveno. Státní zastupitelství dospělo k závěru, že je nutné nařídít ochranné léčení z důvodu, že EP spáchal úmyslný trestný čin ve stavu nepřičetnosti, takže nebyl trestně odpovědný. Toto usnesení bylo zasláno dceři oběti. Vzhledem k tomu, že proti němu nebyl ve stanovené lhůtě podán opravný prostředek, nabylo toto usnesení dne 10. března 2018 právní moci.

27 Rajonna prokuratura Lom (státní zastupitelství v Lomu, Bulharsko) podalo k předkládajícímu soudu, Rajonen sad Lukovit (Okresní soud v Lukovitu, Bulharsko), návrh na psychiatrickou hospitalizaci EP na základě článku 427 a následujících trestního řádu.

28 Tento soud má pochybnosti o souladu vnitrostátních ustanovení, která upravují nucenou hospitalizaci osob s duševním onemocněním, s právy zaručenými ve směrnících 2012/13, 2013/48 a 2016/343, jakož i v Listině. Tyto pochybnosti se týkají především článku 427 a následujících trestního řádu a zvláštního trestního řízení, které tato ustanovení zakotvují, v jehož rámci lze v psychiatrickém zařízení hospitalizovat osobu, která představuje nebezpečí pro společnost. Tyto pochybnosti se vztahují rovněž k ustanovením zákona o veřejném zdraví a spočívají v tom, že řízení podle těchto ustanovení také umožňuje nucenou hospitalizaci osoby, a to jako preventivní opatření, lze-li mít důvodně za to, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu se tato osoba může dopustit trestného činu.

29 Předkládající soud totiž uvádí, že EP nebyl v průběhu vyšetřování ani jednou vyslechnut a nebylo mu oznámeno, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení. Vzhledem k tomu, že EP nebyl formálně považován za obviněného, nebyl mu zajištěn přístup k obhájci. Neměl možnost podat žádný opravný prostředek k soudu proti právním nebo skutkovým zjištěním státního zastupitelství.

30 Kromě toho má předkládající soud za to, že pokud jde o řízení o nařízení ochranného léčení na základě článku 427 a následujících trestního řádu, vnitrostátní právo neumožňuje soudu zkoumat, zda osoba považovaná za pachatele činu mohla v přípravném řízení využít minimálních procesních záruk výkonu

práva na obhajobu. V projednávané věci EP namítl, že bylo porušeno jeho právo na informace o obvinění, právo nevypovídat a právo na přístup k obhájci. Předkládající soud si zejména klade otázku, zda je taková právní úprava slučitelná s článkem 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny.

31 Kromě toho se předkládající soud zabývá otázkou, zda řízení, které je vůči EP vedeno, spadá do působnosti směrnic 2012/13, 2013/48 a 2016/343. V případě kladné odpovědi má předkládající soud za to, že pokud by Soudní dvůr dospěl k závěru, že zvláštní trestní řízení upravené v článku 427 a následujících trestního řádu nezajišťuje právo na účinný procesní prostředek, mohl by v takovém případě obdobně použít pravidla běžného trestního řízení.

32 Za těchto podmínek se Rajonen sad Lukovit (Okresní soud v Lukovitu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Spadá řízení v projednávané věci, jehož předmětem je nařízení ochranného léčení, které představuje určitý druh státního donucení vůči osobám, které podle zjištění státního zastupitelství spáchaly pro společnost nebezpečný čin, do působnosti směrnice [2012/13] a směrnice [2013/48]?

2) Zajišťují bulharské procesní předpisy – zejména ty, které upravují zvláštní řízení o návrhu na uložení ochranného léčení podle článku 427 a následujících trestního řádu a podle nichž nemá soud, který ve věci rozhoduje, pravomoc vrátit věc státnímu zástupci a uložit mu odstranění podstatných procesních vad, k nimž došlo v přípravném řízení, ale může buď vyhovět návrhu na uložení ochranného léčení, nebo jej zamítnout – účinnou právní ochranu ve smyslu článku 12 směrnice 2013/48 a článku 8 směrnice 2012/13 ve spojení s článkem 47 Listiny, která dotčené osobě přiznává právo napadnout porušení svých práv, k nimž došlo v přípravném řízení, před soudem?

3) Vztahují se směrnice 2012/13 a 2013/48 na trestněprávní (přípravná) řízení, pokud vnitrostátní právo, a to trestní řád, nezná právní pojem ‚podezřelý‘ a státní zástupce nepovažuje dotčenou osobu v rámci přípravného řízení formálně za obviněného, jelikož vychází z toho, že zabití, které je předmětem vyšetřování, spáchala dotčená osoba ve stavu trestní neodpovědnosti, pročež trestní řízení zastaví, aniž o tom dotčenou osobu informuje, a podá soudu návrh na uložení ochranného léčení vůči dotčené osobě?

4) Považuje se osoba, ohledně níž byl podán návrh na uložení ochranného léčení, za ‚podezřelou‘ ve smyslu čl. 2 odst. 1 směrnice 2012/13 a čl. 2 odst. 3 směrnice 2013/48, jestliže při prvotním ohledání místa činu a úvodních vyšetřovacích úkonech v bytě oběti a jejího syna policista nasadí posledně uvedenému pouta poté, co na jeho těle konstatoval stopy krve a co posledně uvedený odpověděl na otázky týkající se důvodů zabití své matky a přenesení mrtvého těla na ulici? V případě kladné odpovědi, musí být taková osoba již v tomto okamžiku informována podle čl. 3 odst. 1 ve spojení s odstavcem 2 směrnice 2012/13 a jak je třeba při tomto informování zohlednit zvláštní potřeby dotčené osoby podle odstavce 2 v takovém případě, pokud bylo policistovi známo, že tato osoba trpí duševní chorobou?

5) Jsou s článkem 3 směrnice 2016/343, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, slučitelné takové vnitrostátní předpisy, jako jsou předpisy dotčené ve věci v původním řízení, které fakticky připouštějí zbavení svobody prostřednictvím nařízení hospitalizace v psychiatrické nemocnici v řízení podle zákona o veřejném zdraví (preventivní ochranné opatření, které je nařízeno v případě prokázání, že osoba trpí duševní chorobou a představuje nebezpečí spáchání trestného činu, avšak nikoli z důvodu již spáchaného činu), pokud je skutečným důvodem pro zahájení řízení čin, pro který bylo zahájeno trestní řízení proti osobě hospitalizované za účelem léčení, a je tímto způsobem obcházeno právo na spravedlivý proces při zatčení, který musí odpovídat podmínkám čl. 5 odst. 4 [EÚLP], tedy že se musí jednat

o řízení, v jehož rámci má soud pravomoc přezkoumávat jak dodržování procesních pravidel, tak i podezření odůvodňující zatčení, jakož i legalitu cíle sledovaného tímto opatřením, což musí soud provádět v případě, že dotčená osoba byla zatčena postupem upraveným v trestním řádu?

- 6) Zahrnuje pojem ‚presumpce neviný‘ podle článku 3 směrnice 2016/343 také domněnku, že osoby trestně neodpovědné nespáchaly čin, který představuje nebezpečí pro společnost a který jim státní zástupce klade za vinu, dokud nebude prokázán opak podle procesních pravidel (v trestním řízení, v němž budou dodržena práva na obhajobu)?
- 7) Zajišťují vnitrostátní pravidla, která upravují jednotlivé pravomoci nalézacího soudu posuzovat legalitu přípravného řízení z úřední povinnosti, v závislosti na tom, zda:
 - a) soud projedná obžalobu státního zastupitelství, v níž je tvrzeno, že určitá duševně zdravá osoba spáchala trestný čin zabití (čl. 249 odst. 1 ve spojení s odstavcem 4 trestního řádu), nebo
 - b) soud projedná návrh státního zastupitelství, v němž je tvrzeno, že osoba spáchala čin zabití, avšak skutek nepředstavuje z důvodu duševní choroby pachatele trestný čin, a jímž je žádáno o soudní nařízení ochranného léčení,

zranitelným osobám účinnou právní ochranu, jak je stanoveno v článku 13 ve spojení s článkem 12 směrnice 2013/48 a v čl. 8 odst. 2 ve spojení s čl. 3 odst. 2 směrnice 2012/13? Jsou uvedené pravomoci soudu, jež závisejí na druhu řízení, který se zase řídí tím, zda je osoba označená jako pachatel duševně zdravá, aby mohla být trestně odpovědná, slučitelné se zásadou zákazu diskriminace podle čl. 21 odst. 1 Listiny?“

Řízení před Soudním dvorem

- 33 Předkládající soud požádal o projednání této věci v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie.
- 34 Dne 10. srpna 2018 rozhodl Soudní dvůr na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta, že není důvodné této žádosti vyhovět.

K předběžným otázkám

K první, třetí a čtvrté otázce

- 35 Podstatou první, třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda směrnice 2012/13 a 2013/48 musí být vykládány v tom smyslu, že se použijí na takové soudní řízení, jako je řízení stanovené vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení, v němž lze pro účely léčby a bezpečnosti hospitalizovat v psychiatrickém zařízení osoby, které ve stavu nepřítomnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost, a pokud by tomu tak bylo, od kterého okamžiku musí být dotyčná osoba informována o právech, která jí přísluší podle směrnice 2012/13.
- 36 Společným cílem směrnic 2012/13 a 2013/48 je stanovit minimální pravidla týkající se některých práv podezřelých a obviněných osob v trestním řízení. Směrnice 2012/13 se konkrétně týká práva na informace o právech a směrnice 2013/48 se vztahuje na právo na přístup k obhájci, právo na informování třetí strany o zbavení osobní svobody, jakož i právo na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody.
- 37 Kromě toho z bodů odůvodnění uvedených směrnic vyplývá, že se tyto směrnice za tímto účelem opírají o práva stanovená zejména v člancích 6, 47 a 48 Listiny a usilují o podporu těchto práv ve vztahu k podezřelým a obviněným osobám v trestním řízení.

- 38 Působnost uvedených směrnic je téměř identicky vymezena ve článku 2 každé z nich. Z těchto ustanovení v podstatě vyplývá, že tyto směrnice se použijí od okamžiku, kdy příslušné orgány členského státu uvědomí osoby o tom, že jsou podezřelé nebo obviněné ze spáchání trestného činu, a to až do ukončení řízení, čímž se „rozumí pravomocné rozhodnutí o tom, zda daný podezřelý nebo obviněný uvedený trestný čin spáchal, včetně případného odsuzujícího rozsudku a rozhodnutí o opravném prostředku“.
- 39 Je pravda, že ani směrnice 2012/13, ani směrnice 2013/48 neobsahují výslovná ustanovení, v nichž by bylo uvedeno, že trestní řízení, na něž se vztahují, zahrnují rovněž taková řízení, v jejichž rámci lze uložit opatření spočívající v psychiatrické hospitalizaci, jako je řízení stanovené v článku 427 a následujících trestního řádu.
- 40 Neexistence výslovných ustanovení však neznamená, že takové řízení o psychiatrické hospitalizaci je z působnosti těchto směrnic vyloučeno z důvodu, že nevede k „odsuzujícímu rozsudku“.
- 41 Jak v tomto ohledu v podstatě uvedl generální advokát v bodech 61 a 62 svého stanoviska, znění čl. 2 odst. 1 směrnice 2012/13 a obdobné znění čl. 2 odst. 1 směrnice 2013/48 naopak umožňují přijmout závěr, že pojem „trestní řízení“ ve smyslu těchto směrnic se rovněž vztahuje na řízení o psychiatrické hospitalizaci, které sice nevede k „odsuzujícímu rozsudku“ ve striktním smyslu, ale v jehož rámci je uloženo opatření spojené se zbavením osobní svobody, a to za podmínky, že je toto opatření založeno nejen na důvodech léčby, ale také na důvodech bezpečnosti ve vztahu k osobám, které se dopustily skutku zakládajícího trestný čin, ale jejichž duševní stav v okamžiku spáchání trestně postižitelného činu odůvodňuje uložení opatření spočívajícího v jejich psychiatrické hospitalizaci namísto takové trestní sankce, jako je trest odnětí svobody.
- 42 Vzhledem k tomu, že článek 6 Listiny týkající se práva na svobodu a osobní bezpečnost zaručuje práva odpovídající právům zaručeným v článku 5 EÚLP, který se týká téhož práva, je třeba uvedenému článku 6 v souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny dát smysl a rozsah stejné jako ty, které jim přikládá článek 5 EÚLP, jak je vykládán v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. Při výkladu článku 6 Listiny je tedy třeba zohlednit čl. 5 odst. 1 EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 57).
- 43 Podle čl. 5 odst. 1 písm. e) EÚLP má přitom „každý [...] právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: [...] zákonné držení [...] osob duševně nemocných“.
- 44 Toto ustanovení bylo Evropským soudem pro lidská práva vyloženo tak, že ukládá státu pozitivní povinnost chránit svobodu osob, které podléhají jeho jurisdikci. Jinak by existovala dosti velká mezera v ochraně před svévolným zadržením, což by nebylo v souladu s významem, jaký má osobní svoboda v demokratické společnosti. Stát má tedy povinnost přijmout opatření poskytující účinnou ochranu zranitelným osobám (rozsudek ESLP ze dne 17. ledna 2012, Stanev v. Bulharsko, č. 36760/06, CE:ECHR:2012:0117JUD003676006, bod 120).
- 45 Z těchto důvodů se na taková opatření spojená se zbavením osobní svobody, jako jsou opatření spočívající ve zdravotní nebo psychiatrické péči dotčená ve věci v původním řízení, vztahuje článek 5 EÚLP, a v důsledku toho článek 6 Listiny.
- 46 Z toho vyplývá, že ve světle práva na svobodu a osobní bezpečnost zaručeného v článku 6 Listiny nelze směrnice 2012/13 a 2013/48 vykládat způsobem, který by z jejich působnosti vyloučil soudní řízení, v jehož rámci lze nařídít psychiatrickou hospitalizaci osoby, která byla na konci dřívějšího trestního řízení označena za pachatele skutku zakládajícího trestný čin.

- 47 Tento výklad je posílen tím, že unijní normotvůrce v čl. 3 odst. 2 směrnice 2012/13 dbal na to, aby byla členským státům uložena povinnost zajistit, aby informace podávané na základě práva na informace o právech byly „poskytovány ústně nebo písemně a vyjádřeny srozumitelně a přístupně, s ohledem na jakékoli zvláštní potřeby zranitelných podezřelých či zranitelných obviněných“. Bod 26 odůvodnění této směrnice výslovně zmiňuje situaci osob, které z důvodu svého duševního stavu nemohou rozumět obsahu nebo smyslu sdělení, která jim podávají příslušné orgány. Osoby s duševním onemocněním tedy musí být považovány za zranitelné osoby pro účely tohoto ustanovení, neboť existuje riziko, že tyto osoby z důvodu závažné duševní poruchy nebudou rozumět informacím, které jim jsou poskytnuty o jejich právech.
- 48 Stejně tak článek 13 směrnice 2013/48 ukládá členským státům, aby při uplatňování této směrnice zohlednily „zvláštní potřeby zranitelných podezřelých a obviněných osob“. Přestože bod 51 odůvodnění uvedené směrnice zmiňuje osoby, „které se nacházejí v potenciálně oslabeném postavení“, a jejich „potenciální zranitelnost, která ovlivňuje schopnost dotčených osob vykonávat právo na přístup k obhájci a na informování třetí strany po zbavení osobní svobody“, a výslovně neuvádí, že tato zranitelnost může vyplývat z jejich duševního stavu, je nicméně třeba mít za to, že s ohledem na cíl téže směrnice spadají do kategorie zranitelných osob ve smyslu uvedeného článku 13 i osoby s duševním onemocněním.
- 49 V případě, že se směrnice 2012/13 použije na takové řízení, jako je řízení podle článku 427 a následujících trestního řádu, se předkládající soud dále táže, od jakého okamžiku musí být podezřelý informován o svých právech v souladu s jejím článkem 3.
- 50 Aby mohlo být sdělení práv účinné, musí k němu dojít v raném stadiu řízení. Z článku 2 této směrnice vyplývá, že se tato směrnice použije „od okamžiku, kdy ho příslušné orgány některého členského státu uvědomí, že je podezřelý nebo obviněný ze spáchání trestného činu“. Článek 3 uvedené směrnice tak stanoví, že „[č]lenské státy zajistí, aby byl každý podezřelý nebo obviněný neprodleně informován o [...] procesních právech [...], aby tato práva mohla být účinně uplatněna“.
- 51 Jak připomíná bod 19 odůvodnění směrnice 2012/13, účelem práva na informace o právech je zachování spravedlivého trestního procesu a zaručení účinnosti práva na obhajobu, a to již od prvních fází trestního řízení. Jak totiž vyplývá z bodu 24 návrhu směrnice předloženého Komisí dne 20. července 2010 [COM(2010) 392 final], z něhož směrnice 2012/13 vychází, období, jež následuje bezprostředně po zbavení svobody, je obdobím, kdy hrozí největší riziko donucení k doznání, takže „je zásadní, aby podezřelá nebo obviněná osoba byla neprodleně poučena o svých právech, tj. bezodkladně po jejím zatčení, a to nejúčinnějším možným způsobem“.
- 52 Bod 19 odůvodnění směrnice 2012/13 ostatně zdůrazňuje, že právo na informace o právech musí být zajištěno „nejpozději předtím, než je podezřelý nebo obviněný poprvé úředně vyslýchán policií“. Z bodu 22 odůvodnění směrnice 2012/13 kromě toho vyplývá, že „[j]e-li podezřelý nebo obviněný zatčen nebo zadržen, měla by být informace o platných procesních právech poskytnuta ve formě snadno srozumitelného písemného poučení, které mu pomůže porozumět svým právům. Takovéto písemné poučení by mělo být poskytnuto každému zatčenému neprodleně poté, co je zbaven svobody zásahem orgánů činných v trestním řízení v souvislosti s trestním řízením“.
- 53 Z těchto skutečností vyplývá, že osoby podezřelé ze spáchání trestného činu musí být o svých právech informovány co nejdříve od okamžiku, kdy je podezření, které vůči nim existuje, důvodem k tomu – v jiných než naléhavých případech – aby příslušné orgány prostřednictvím donucovacích opatření omezily jejich svobodu, a to nejpozději před tím, než jsou poprvé vyslýchány policií.
- 54 Vzhledem k těmto skutečnostem je třeba na první, třetí a čtvrtou otázku odpovědět tak, že směrnice 2012/13 a 2013/48 musí být vykládány v tom smyslu, že se použijí na takové soudní řízení, jako je řízení stanovené vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení, v němž lze pro účely léčby a bezpečnosti hospitalizovat v psychiatrickém zařízení osoby, které ve stavu nepřičetnosti

spáchaly činy nebezpečné pro společnost. Směrnice 2012/13 musí být vykládána v tom smyslu, že osoby podezřelé ze spáchání trestného činu musí být o svých právech informovány co nejdříve od okamžiku, kdy je podezření, které vůči nim existuje, důvodem k tomu – v jiných než naléhavých případech – aby příslušné orgány prostřednictvím donucovacích opatření omezily jejich svobodu, a to nejpozději před tím, než jsou poprvé vyslýchány policií.

Ke druhé a sedmé otázce

- 55 Podstatou druhé a sedmé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda právo na účinný procesní prostředek zaručené v článku 47 Listiny, jakož i v čl. 8 odst. 2 směrnice 2012/13 a v článku 12 směrnice 2013/48 musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, ve které je stanoveno řízení, v němž lze pro účely léčby a bezpečnosti hospitalizovat v psychiatrickém zařízení osoby, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost, z důvodu, že tato právní úprava neumožňuje příslušnému soudu, aby ověřil, že v řízeních, která předcházela řízení probíhajícímu u tohoto soudu a která takovému soudnímu přezkumu nepodléhají, byla dodržena procesní práva stanovená v těchto směrnících.
- 56 Pokud jde zaprvé o výklad směrnice 2012/13, je třeba uvést, že čl. 8 odst. 2 této směrnice vyžaduje, aby „podezřelý nebo obviněný či jeho právník měl právo postupem podle vnitrostátního práva napadnout případně neposkytnutí nebo odmítnutí poskytnutí informací v souladu s touto směrnicí příslušnými orgány“.
- 57 S ohledem na význam práva na účinný procesní prostředek chráněného v článku 47 Listiny a na jasné, bezpodmínečné a přesné znění čl. 8 odst. 2 směrnice 2012/13 brání posledně uvedené ustanovení veškerým vnitrostátním opatřením, která jsou na překážku využívání účinných procesních prostředků v případě porušení práv chráněných touto směrnicí.
- 58 Stejný výklad se zadruhé uplatní ve vztahu k článku 12 směrnice 2013/48, podle něhož „podezřelé nebo obviněné osoby v rámci trestního řízení [...] [mají] podle vnitrostátního práva účinnou právní ochranu v případech porušení jejich práv podle této směrnice“.
- 59 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že povinnost členských států dosáhnout výsledku sledovaného určitou směrnicí, která z dané směrnice vyplývá, jakož i jejich povinnost na základě čl. 4 odst. 3 SEU a článku 288 SFEU přijmout veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k zajištění splnění této povinnosti platí pro všechny orgány členských států, včetně soudních orgánů v rozsahu jejich pravomocí (rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, bod 38 a citovaná judikatura).
- 60 Ke splnění této povinnosti zásada konformního výkladu vyžaduje, aby vnitrostátní soudy učinily vše, co spadá do jejich pravomoci, přičemž vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost unijního práva a došly k výsledku, který bude v souladu s cílem sledovaným tímto právem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. října 2004, Pfeiffer a další, C-397/01 až C-403/01, EU:C:2004:584, bod 117, jakož i ze dne 8. května 2019, Praxair MRC, C-486/18, EU:C:2019:379, bod 37 a citovaná judikatura).
- 61 Tato zásada konformního výkladu vnitrostátního práva má však určité meze. Povinnost vnitrostátního soudu přihlížet k obsahu unijního práva, pokud tento soud vykládá a používá relevantní pravidla vnitrostátního práva, je omezena obecnými právními zásadami a nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem* (rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, bod 40 a citovaná judikatura).

- 62 Je na vnitrostátním soudu, aby určil, zda je schopen vyložit vnitrostátní právní úpravu v souladu s unijním právem. V tomto ohledu stačí konstatovat, že z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že předkládající soud má za to, že navzdory neexistenci procesního prostředku, který by v případě návrhu na psychiatrickou hospitalizaci na základě článku 427 a následujících trestního řádu umožňoval ověřit řádný průběh trestního řízení, které předcházelo tomuto návrhu, by mohl za účelem takového ověření a ochrany práv dotčené osoby obdobně použít běžné trestní řízení.
- 63 Z toho vyplývá, že článek 47 Listiny, jakož i čl. 8 odst. 2 směrnice 2012/13 a článek 12 směrnice 2013/48 musí být vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, ve které je stanoveno soudní řízení, v němž lze pro účely léčby a bezpečnosti hospitalizovat v psychiatrickém zařízení osoby, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost, pokud tato právní úprava neumožňuje příslušnému soudu, aby ověřil, že v řízeních, která předcházela řízení probíhajícímu u tohoto soudu a která takovému soudnímu přezkumu nepodléhají, byla dodržena procesní práva stanovená v těchto směrnicích.

K páté otázce

- 64 Podstatou páté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být ochrana práva na svobodu a osobní bezpečnost zakotveného v článku 6 Listiny na straně jedné a právo na presumpci neviny, jak je stanoveno v článku 3 směrnice 2016/343, na straně druhé vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava stanovená v článku 155 a následujících zákona o veřejném zdraví dotčená ve věci v původním řízení, podle níž lze hospitalizovat v psychiatrickém zařízení osobu z důvodu, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu může ohrožovat své zdraví nebo zdraví třetích osob, pokud tato právní úprava neumožňuje soudu, jemuž byl návrh na hospitalizaci předložen, aby ověřil, že této osobě byly poskytnuty procesní záruky v trestním řízení, které je vůči ní souběžně vedeno.
- 65 Z článků 1 a 2 směrnice 2016/343 vyplývá, že předmět a působnost této směrnice se vztahují výlučně na trestní řízení.
- 66 Takové řízení o psychiatrické hospitalizaci, jako je v projednávané věci řízení upravené v článku 155 a následujících zákona o veřejném zdraví, přitom z důvodu svého léčebného účelu, je-li vedeno nezávisle na jakémkoli trestním řízení, a to i pro účely zabránění ohrožení zdraví dotčené osoby nebo třetích osob, tedy nepředstavuje trestní řízení spadající do působnosti směrnice 2016/343.
- 67 Kromě toho žádná skutečnost ze spisu předloženého Soudnímu dvoru neumožňuje mít za to, že takové řízení o nucené psychiatrické hospitalizaci za účelem léčby, jako je řízení podle zákona o veřejném zdraví, představuje uplatňování unijního práva a že musí v souladu s čl. 51 odst. 1 Listiny dotčený členský stát v tomto řízení dodržovat základní práva zaručená touto Listinou.
- 68 Proto je třeba na pátou otázku odpovědět tak, že směrnice 2016/343 a čl. 51 odst. 1 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že ani tato směrnice, ani toto ustanovení Listiny se nepoužijí na takové soudní řízení o psychiatrické hospitalizaci za účelem léčby, jako je řízení upravené v článku 155 a následujících zákona o veřejném zdraví dotčené ve věci v původním řízení, z důvodu, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu může dotčená osoba ohrožovat své zdraví nebo zdraví třetích osob.

K šesté otázce

- 69 Podstatou šesté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být zásada presumpce neviny stanovená v článku 3 směrnice 2016/343 vykládána v tom smyslu, že v takovém řízení o psychiatrické hospitalizaci – pro účely léčby a bezpečnosti – osob, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy

nebezpečné pro společnost, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení, vyžaduje, aby státní zastupitelství předložilo důkaz, že osoba, jejíž hospitalizace je navržena, je pachatelem činů, které mají představovat takové nebezpečí.

- 70 Je třeba uvést, že podle článku 15 směrnice 2016/343 tato směrnice vstoupila v platnost dne 31. března 2016 a podle jejího čl. 14 odst. 1 lhůta pro její provedení uplynula dne 1. dubna 2018. Z časového hlediska je tedy použitelná na řízení probíhající před předkládajícím soudem.
- 71 Dále je sice pravda, že účelem takového řízení, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení, není rozhodnout o vině dotčené osoby, ale o její nucené psychiatrické hospitalizaci. Vzhledem k tomu, že toto opatření spojené se zbavením osobní svobody není odůvodněno výlučně léčebnými účely, ale také důvody týkajícími se bezpečnosti, je však třeba – podobně jako v případě závěrů uvedených výše ve vztahu ke směrnicím 2012/13 a 2013/48 – uznat, že takové řízení z důvodu svého trestního účelu spadá do působnosti směrnice 2016/343. Směrnice 2016/343 se tedy použije na takové řízení, jako je řízení upravené v článku 427 a následujících trestního řádu.
- 72 Článek 3 směrnice 2016/343 ukládá členským státům zajistit, „aby byla podezřelá nebo obviněná osoba považována za nevinnou, dokud její vina nebyla prokázána zákonným způsobem“. Příslušné orgány musí dodržovat tuto povinnost v takovém řízení o psychiatrické hospitalizaci, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení. V souladu s článkem 6 této směrnice státní zastupitelství nese důkazní břemeno, že jsou splněna zákonná kritéria pro povolení psychiatrické hospitalizace osoby.
- 73 Pokud bylo v dřívějším trestním řízení s konečnou platností prokázáno, že se tato osoba ve stavu nepřičetnosti dopustila skutku zakládajícího trestný čin, není to, že státní zastupitelství tuto skutečnost uvádí na podporu svého návrhu na psychiatrickou hospitalizaci, samo o sobě v rozporu se zásadou presumpce nevinny zakotvenou v článku 3 směrnice 2016/343.
- 74 V takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, však těmito úvahami není dotčen přezkum ze strany soudu, jemuž byla věc předložena, zda v dřívějších řízeních, která takovému soudnímu přezkumu nepodléhají, byla dodržena procesní práva stanovená směrnicemi 2012/13 a 2013/48, a to v souladu se závěrem učiněným v bodě 63 tohoto rozsudku.
- 75 Je tedy třeba na šestou otázku odpovědět tak, že zásada presumpce nevinny zakotvená v článku 3 směrnice 2016/343 musí být vykládána v tom smyslu, že v takovém soudním řízení o psychiatrické hospitalizaci – pro účely léčby a bezpečnosti – osob, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení, vyžaduje, aby státní zastupitelství předložilo důkaz, že osoba, jejíž hospitalizace je navržena, je pachatelem činů, které mají představovat takové nebezpečí.

K nákladům řízení

- 76 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody musí být vykládány v tom**

smyslu, že se použijí na takové soudní řízení, jako je řízení stanovené vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení, v němž lze pro účely léčby a bezpečnosti hospitalizovat v psychiatrickém zařízení osoby, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost. Směrnice 2012/13 musí být vykládána v tom smyslu, že osoby podezřelé ze spáchání trestného činu musí být o svých právech informovány co nejdříve od okamžiku, kdy je podezření, které vůči nim existuje, důvodem k tomu – v jiných než naléhavých případech – aby příslušné orgány prostřednictvím donucovacích opatření omezily jejich svobodu, a to nejpozději před tím, než jsou poprvé vyslýchány policií.

- 2) Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i čl. 8 odst. 2 směrnice 2012/13 a článek 12 směrnice 2013/48 musí být vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, ve které je stanoveno soudní řízení, v němž lze pro účely léčby a bezpečnosti hospitalizovat v psychiatrickém zařízení osoby, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost, pokud tato právní úprava neumožňuje příslušnému soudu, aby ověřil, že v řízeních, která předcházela řízení probíhajícímu u tohoto soudu a která takovému soudnímu přezkumu nepodléhají, byla dodržena procesní práva stanovená v těchto směrnících.
- 3) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, a čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv musí být vykládány v tom smyslu, že ani tato směrnice, ani toto ustanovení Listiny základních práv se nepoužijí na takové soudní řízení o psychiatrické hospitalizaci za účelem léčby, jako je řízení upravené v článku 155 a následujících Zakona za zdraveto (zákon o veřejném zdraví) dotčené ve věci v původním řízení, z důvodu, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu může dotyčná osoba ohrožovat své zdraví nebo zdraví třetích osob.
- 4) Zásada presumpce nevinny zakotvená v článku 3 směrnice 2016/343 musí být vykládána v tom smyslu, že v takovém soudním řízení o psychiatrické hospitalizaci – pro účely léčby a bezpečnosti – osob, které ve stavu nepřičetnosti spáchaly činy nebezpečné pro společnost, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení, vyžaduje, aby státní zastupitelství předložilo důkaz, že osoba, jejíž hospitalizace je navržena, je pachatelem činů, které mají představovat takové nebezpečí.

Podpisy.